

Maa jeg nævne et af de sidste Indlæg om denne Sag, som har staaet i „Fyns Tidende“ for den 13. September i Aar. Det er Husmand, Niels Rasmussen, Fangel, der beskriver sine Forhold, og han gør opmærksom paa, at naar en Mand lider af en kronisk Sygdom og har faaet fuldt Bidrag i 3 Aar, er han udelukket af Sygekassen. Saaledes er det gaaet ham, han har ligget syg i 8 Aar og ligger endnu bestandig syg, og i de 4 sidste Aar har han ikke kunnet røre en Haand. Han meddeler, at han var 37 Aar gammel, da han blev Medlem af Sygekassen, og 40 Aar, da han var færdig med den. Der er altsaa lang Tid, til han kan faa Alderdomsunderstøttelse. Han beskriver endvidere, hvorledes han har arbejdet og slidt i den Tid, han var rask, og købt en Ejendom paa $2\frac{1}{2}$ Td. Land for sammen sparede Penge, men, som sagt, Sygdommen har forhindret ham i at drive den. Da han blev syg, siger han, var det ældste af hans 3 Børn 8 Aar, det saa ikke godt ud for dem, skønt Konen sad oppe mange Nætter og syede for fremmede. Saa henvendte han sig til Sogneraadet og har formodentlig — det fremgaar ikke af Meddelelsen — faaet den fastsatte Sygekassehjælp, men staar nu aldeles blottet for Hjælp. Og saa siger denne Mand til Slut, at han kunde tænke sig, der blev oprettet en Kasse, som han foreslaar at kalde for Brokkassen, til Fordel for alle dem, som ikke kunne faa Hjælp af Sygekassen og heller ikke ere saa gamle, at de kunne faa Alderdomsunderstøttelse, og heller ikke ere saa heldige at have en statslønt Plads, saa de kunne faa Pension. Man kan meget godt forstaa, at denne Mand er bitter paa Tilværelsen. Og naar han med bidende Ironi foreslaar, at der burde oprettes en Brokkasse, hvori man kunde putte alle dem, som lide af kroniske Sygdomme, vil jeg udtale et Haab om, at det vil være muligt for Rigsdagen at faa denne Sag ordnet paa en mindre ydmygende Maade for de paa-gældende Mennesker.

Jeg maa maaske i øvrigt om denne Sag oplyse, at saavel Centralforeningen af Sygekasserne i Odense Amt som senere Repræsentanter for de danske Sygekasser enstemmig ved deres Aarsmøder i Fjor have sluttet sig til det Krav, jeg her har tilladt mig at fremsætte, og det have de gjort, fordi disse Mennesker hvert Øjeblik se med den største Bedrøvelse paa, hvorledes gamle hæderlige Sygekassemedlemmer

overlades til deres triste Skæbne i Form af Forsørgelse af det offentlige med Fattighjælps Virkninger. Jeg kan derfor i Virkeligheden godt sige, at jeg staar her som Talsmand for Sygekasserne Landet over.

Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at der er en hel Del hæderlige Mennesker, som gerne ville hjælpe sig selv, men ikke kunne blive Medlemmer af Sygekasser, fordi de lide af en kronisk Sygdom — det er ifølge Sygekasselovens § 6. Jeg finder det forfærdelig trist, at alle disse Mennesker skulle henvises til offentlig Fattigforsørgelse, og jeg henstiller derfor, at vi benytte Lejligheden til at raade Bod paa denne Mangel ved vor sociale Lovgivning ved at bestemme, at den Hjælp, der af det offentlige maa ydes til Lægehjælp, Kur eller Pleje eller som Følge af Forsørgerens Sygdom til hans eller hans Families nødvendige Underhold, betragtes ikke som Fattighjælp, naar den paagældende bevisligt ikke har kunnet blive Medlem af en Sygekasse. Jeg kunde, som jeg sagde før, have Lyst til at gaa videre, saa at vi i det hele overfor ubemidlede, uden Hensyn til deres Stilling til Sygekassen, ikke paa nogen Maade betragtede Sygehjælp som Fattighjælp. Men jeg vil indskrænke mig hertil paa dette Lovforslag.

Endelig vil jeg kun sige med Hensyn til Udgifterne ved de af mig foreslaaede Ændringer i Fattigloven, at Statskassen bør betale mindst Halvdelen af disse Udgifter. Kommunerne, der nu betale hele den fortsatte Sygekassehjælp, ville alligevel derved faa Udgifter nok. For Resten ere Kommunerne som bekendt i Forvejen spændte haardt nok for netop derved, at Lovgivningsmagten stadig har paalagt dem ny Byrder, saa at de ikke ret vel kunne paatage sig større Udgifter. Jeg finder det derfor naturligt, at Statskassen her yder Kommunerne en Haandsrækning, saa meget mere som det her virkelig gælder Hjælp til Mennesker, der lide ilde uden egen Skyld, Mennesker, der have vist, at de ville, men ikke kunne hjælpe sig selv — det gælder saavel dem, der ere blevne udslettede af en Sygekasse, som dem, der af en eller anden Grund ikke have kunnet blive Medlemmer. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag, og jeg vil tillige anbefale de Ændringer, jeg her har nævnt, og som jeg senere skal tillade mig nærmere at formulere for det Udvalg, som forhaabentlig maa blive nedsat angaaende dette Lovforslag.